

Misijonska **obzorja**

POGLED PO SVETU

04 | leto 33 | avgust 2019 |

Spoštovani bralci Misijonskih obzorij,

pred nekaj tedni sem bil imenovan za novega urednika Misijonskih obzorij in se vam danes prvič oglašam v tej vlogi. Sem lazarist in trenutno opravljam službo ravnatelja Hčera krščanske ljubezni ali bolj poznano sester usmiljenk.

Službo sprejemam z veseljem. Misijonsko področje mi je zelo pri srcu, saj sem ob vstopu k lazaristom želel iti v misijone, vendar se mi ta želja ni uresničila. Hkrati pa čutim zaskrbljenost ob delu, ki je pred mano. Zelo sem vesel, da so sodelavci pri oblikovanju Misijonskih obzorij zagnani misijonski navdušenci in se že veselijo njihovega sodelovanja.

Krištofova nedelja je za nami in misijonarji bodo zelo veseli, da bodo z vašimi darovi lahko še naprej deležni prepotrebnih vozil. V prejšnji številki smo lahko prebrali poročilo o novih vozilih za misijonarje, z zbranimi darovi na Krištofovo nedeljo pa jim bomo prinašali upanje in pomoč pri nakupu novih vozil.

V tej številki predstavljamo pričevalca g. Toneta Ciglarja, ki je letošnji zlatomašnik in hkrati praznuje šestdeset let poklica pri salezijancih. Njegovo pričevanje nam veliko pove, kaj se lahko naredi v zaledju in kako raznoliko je lahko misijonsko delo, čeprav

nisi v misijonih. Kako pomembno je navduševati in ozaveščati vse, ki bi na kakršen koli način lahko pripomogli k lažjemu posredovanju vesele novice evangelija tudi od daleč. S svojo molitvijo in darom podpiramo misijonarje in misijonarke pri njihovem poslanstvu.

Pisma in pričevanja naših misijonarjev nas kot vedno ozaveščajo z deli in prizadevanji misijonarjev, ki bijejo boj za oznanjevanje evangelija in si prizadevajo za lajšanje hude revščine. Ni lahko živeti v okolju, kjer ni niti minimalnih pogojev za dostojno človekovo življenje. Neki misijonar mi je nekoč rekel, da ko odprem pipo za vodo v kopalnici, naj se spomnim, da v misijonskih deželah ljudje hodijo več kilometrov, da zajamejo vodo za dnevne potrebe.

Kar hitro se približuje mesec oktober, ki ga letos zaznamuje izredni misijonski mesec. Papež Frančišek želi, da bi v tem mesecu še bolj poglobili misijonsko zavest vseh. Misijonski mesec označujejo štiri smernice, ob katerih naj bi razmišljali in naredili nekaj konkretnega. Prva je, da se sleherni vernik sreča z Jezusom Kristusom, ki je živo navzoč v Cerkvi po evharistiji in Božji besedi ter občestveni molitvi. Pod njegovim vodstvom in z osebno

zavzetostjo bomo bolje razumeli misijonski poklic.

Druga smernica je: širiti pričevanje svetnikov-misijonarjev. Poleg že priznanih svetnikov je veliko takih, ki še niso priznani s strani Cerkve. Mnogo jih sicer že poznamo, morda smo jih tudi osebno srečali. V tej številki objavljamo življenjepis misijonarja Ignacija Knobleharja ob 200-letnici njegovega rojstva.

Tretja smer je nenehno izobraževanje in spodbujanje misijonske dejavnosti. Bolj ko bomo poznali misijonsko misel, lažje bomo delali in navduševali druge. Četrta smer pa je zavzetost Cerkve in posameznega vernika za konkretno pomoč. S to pomočjo bodo misijonarji bolje poskrbeli za pastoralno delovanje, hkrati pa bodo tudi pomagali revnim. Misijonar se prizadeva za duhovno in materialno oskrbo vseh, ki so mu zaupani.

Pri nas bo v oktobru veliko dogodkov, ki nas bodo spodbujali, da izredni misijonski mesec globoko doživimo. Slovesno odprtje dogajanj bo v soboto, 28. septembra, na Višarjah. Vse druge prireditve so objavljene na zadnji strani.

Bog daj, da ta izredni misijonski mesec ne bo le osamljen dogodek, ampak priložnost, da z njim poživimo misijonsko ozaveščenost nas vseh.

Od sužnja do svetnika

PIŠE MATIJA NARED

V današnjem prispevku »iz sveta Cerkev« si bomo ogledali zanimivo zgodbo ameriškega duhovnika Agostina Toltona, ki se v vatikanskih zadevah svetnikov počasi vzpenja proti kanonizaciji za svetnika. Sveti oče je 11. junija pooblastil kongregacijo za zadeve svetnikov, da formalno uredi dekrete, s katerimi bodo ameriškemu duhovniku Agostinu Toltonu (1854–1897) priznane junaške kreposti in ki ga bodo uvrstili med čaščne božje služabnike. Če se bodo priznali tudi čudeži ozdravljenja na priprošnja božjega služabnika Toltona, pa bo odprta tudi njegova pot do priznanja svetništva in s tem tudi do časti oltarja.

Zakaj je Tolton pomemben za nas? Poglejmo.

Zgodba, pomembna za nas, se je dogajala po letu 1861 v Ameriki, ko se je mlad fant, suženj – ubežnik, v »svobodni« državi Illinois boril za možnost izobraževanja, za možnost, da bi postal duhovnik. Tolton je bil rojen 1. aprila 1854 v Bush Creeku v državi Misuri v ZDA. Njegova mama je, da bi ušla suženjstvu, z otroki odšla v državo Illinois, v Quincy. Njen mož je umrl za posledicami ran, ki jih je dobil v boju za svobodo sužnjem v civilni vojni leta 1861. Vsa Toltonova družina je bila v novem kraju krščena v katoliški veri. Novo okolje pa črnec ni primerno sprejelo. Mladi nadarjeni Agostino je bil izgnan iz več šol, ker ga niso sprejeli ne sovrstniki ne njihovi starši; deležen je bil sumničen in groženj. Ker mu je bil dostop do šol onemogočen, je napredovanje v znanju nadomestil z osebnim učenjem pri nekaterih dobrih duhovnikih. Šolanje je namreč nadaljeval s pomočjo nekaterih duhovnikov in redovnic. Pri vzgoji in učenju je dobro napredoval, napredoval pa je tudi v krščanskem življenju, in to tako, da je želel postati duhovnik. A težave niso bile samo pri civilni družbi in šolstvu; čeprav je bil fant nadpovprečno nadarjen in dober, ga niso hoteli sprejeti tudi v nobeno semenišče v Združenih

državah Amerike, in sicer zato, ker je bil črnc.

Cerkev in njene strukture v ZDA, kot lahko vidimo, so bile bolj zlizane s posvetno miselnostjo kot naslonjene na Božje. Ameriška katoliška elita in duhovna moč Cerkev tistega časa nista mogla slediti osnovnim razlagam apostola Pavla o tem, kaj pomeni biti kristjan. Pavel piše takole: »Vi vsi ste namreč po veri v Kristusa Jezusa Božji sinovi. Kajti vsi, ki ste bili krščeni v Kristusa, ste oblekli Kristusa. Ni ne Juda ne Grka, ni ne sužnja ne svobodnjaka, ni ne moškega ne ženske: kajti vsi ste eden v Kristusu Jezusu. Če pa ste Kristusovi, ste potemtakem Abrahamovi potomci, po obljubi pa dediči« (Gal 3, 26–29).

Sreča je bila, da so bili vsaj odgovorni v Rimu pametnejši in bolj odprti. Njegovi podporniki so mu uredili, da je bil leta 1880 končno sprejet v semenišče v Rimu, kjer je bil 24. aprila 1886 tudi posvečen v duhovnika. S tem je Tolton postal prvi katoliški duhovnik iz Združenih držav Amerike, ki je bil črne rase.

Tolton je želel svojo duhovniško pot udejanjiti v misijonih v Afriki, vendar se mu to ni uresničilo. Odšel je v ZDA, v Quincy. Tamkajšnji ljudje so ga ob prihodu navdušeno sprejeli, črnici in belci. Na ulicah so ga pozdravljali in ga potem skupaj ob igranju orkestra

in petju črnskih duhovnih pesmi spremljali v cerkev. Seveda pa so se v vsakdanjem življenju med ljudmi kmalu pokazale težave zaradi rasnih predsodkov. Zaradi teh nevšečnosti je odšel v Čikago, kjer je služil lokalni črnski katoliški skupnosti. Skupaj z ljudmi je zgradil cerkev, pomagal ljudem v getu, prinašal upanje ...

Počasi so se tudi cerkvene institucije sprijaznile s črnskim duhovnikom. Ko je Tolton ob posebni priložnosti somaševal skupaj z drugimi duhovniki in je stal le nekaj »korakov stran« od kardinala, ki je vodil slovesnost, je o tem pisalo veliko časopisov v ZDA. In naj bo tako tudi zdaj, ko Tolton dobiva priznanje, ki ga je zaslužil pred malo več kot 100 leti. Oče Gus, kot so ga imenovali, je umrl 9. julija 1897 v Čikagu, v času hudega vročinskega vala. Seveda je jasno, da Tolton ni postal božji služabnik zato, ker je bil črn, ampak zato, ker je s svojim življenjem, delom in vztrajnostjo dokazal, kljub nasprotovanju mnogih, tudi cerkvene ameriške institucije, da sta duhovništvo in čast oltarja Božji stvari, ne človeški. In to nam skozi vso zgodovino odrešenja dokazujejo tako raznorazne črne ovce kot raznorazne bele vrane.

Tolton ima še posebej veliko vrednost v času, ko je treba vedno znova dokazovati in uveljavljati dostojanstvo (in božje sinovstvo) vsakega človeka, kot je poudaril kardinal Cupich. Tudi v današnjem času je namreč še veliko takih, ki še niso doumeli, kaj govori apostol Pavel. In zato je Tolton pomemben tudi z misijonskega vidika: evangelizira nas s svojim življenjem in s svojim zgledom.

S Slomškom pa recimo: »Časi so takšni, kakršni so ljudje!«

Moje delo ni bilo nič posebnega

POGOVARJAL SE JE PAVLE NOVAK

Mnogo je ljudi, ki sicer nikoli niso bili ali niso v misijonih, so pa z misijoni in misijonarji trajno povezani. Eden takih je zagotovo salezijanski sobrat Tone Ciglar. Kar težko bi si predstavljali misijonsko delo slovenskih salezijancev brez njegovega temeljitega spremljanja le tega, ki je seveda dobilo tudi kar nekaj knjižnih zabeležb. Takšno delo v misijonskem zaledju je pomembnejše, kot si predstavljamo, hkrati pa gospod Tone letos praznuje svoj zlati jubilej duhovništva in biserni redovništva, zato je še kako primeren za tokratnega misijonskega pričevalca.

Ob zlatomašnem jubileju gledate na prehojeno življenjsko pot; kakšno mesto na njej ima misijonska razsežnost vašega duhovništva.

Verjetno je sploh začetek mojega poklica »misijonski«. Na podstrešju med starimi stvarmi je bil tudi kak Salezijanski vestnik, služil mi je kot igrača. Očaral me je možakar z ognjevitimi očmi in neznansko dolgo brado: msgr. Jožef Kerec. Leta 1958/59 so nas na Reki v noviciatu obiskali trije misijonarji velikani: salezijanec Jožef Kerec in Andrej Majcen ter lazarist Franc Jereb. Ti so bruhali ogenj navdušenja; tako nisem slišal še nikogar govoriti. Če bi bilo to takrat možno, bi takoj poletel v misijone, kar na Kitajsko. Potem je bilo »usodno« srečanje z Majcnom leta 1979, ko se je vrnil v domovino. Z njim sva živela dvajset let v intimnem duhovnem misijonskem prijateljstvu. To je bil pravi misijonski ogenj. Brez njega sploh ne bi bilo nič tega, kar sicer pripisujejo meni. Bil je duša vsega misijonskega dogajanja. Skušal sem samo uresničiti njegove želje in zamisli. Bog se z nami prav prijetno poigrava. In ta igra je na koncu zares čudovita ...

Včasih se niti zavedamo ne, kaj vse lahko na nekem področju postorimo s stvarmi, ki na prvi pogled niso z njim v povezavi, kot recimo vaše pisanje. Vidite v svojem siceršnjem literarnem ustvarjanju tudi misijonsko razsežnost svojega življenja in duhovništva?

Nisem začel pisati jaz, marveč misijonar Joško Kramar, ki je hotel ljudem v domovini ob nastopih dati v roke

zanimive zapise o ljudeh v misijonih. Potem sem pobiral iz rok misijonarjev njihova besedila, kaj dodal in preuredil; tako so nastala Misijonska pričevanja, v katerih je izšlo nekaj več kot dvajset enot, brošur in knjig. Samo »Dr. Janez Janež – utrinek Božje dobrote« v kar precej tisoč izvodih. Potem so od Majcna prihajala besedila kot iz kake tiskarne; dobesedno je bil »obseden« z mislijo, da oznanja tudi v domovini.

Škoda bi bilo, če ne bi poznali dela naših misijonarjev. Uvidel sem, da bi bili doma morda celo bolj potrebni njihovega pričevanja kot tisti v misijonih. Vem, da je iz teh pričevanj zraslo kar nekaj misijonskih poklicev, tudi laičskih misijonarjev, npr. Franci Kurent, Zvonka Kopina, Uroš Glavač ... Koliko je še v ljudeh semen, ki čakajo, da vzkalijo, pa niti ne vemo.

So vaši »literarni junaki«, misijonarji, še vedno nagovor sodobnemu času in mladim v njem?

Nanje je treba pokazati, jih predstaviti. Če samo omenim nekatere salezijanske misijonarje: Kerec, Bernik, Majcen, Kramar, Zabret, Saksida, Mlinarič, Lisjak, ... Predstaviti mladim, kako so se oni odločali za poklic: Kerec (starejši fant), Janež (že zdravnik), Majcen (že duhovnik), tako različni, pa tako dopolnjujoči, če jih primerjamo, saj so tudi delovali skupaj (Kitajska). Njihova odločitev za poklic je čudovita, kako jih je Bog vodil. Majcen se ni mogel načuditi, da Bog zmore tako čudovito usmerjati skozi nemogoče v pastoralno uspešno delovanje. Če k tem dodamo še s.

Konstantino Sarjaš, dobimo neponovljivo štiriperesno misijonsko deteljo sreče za vse ljudi, kjer so delovali. Knjige so le v manjšem delu šle v prodajo, saj smo jih ljudem delili, prostovoljne prispevke pa smo namenili tistemu misijonarju, o katerem je knjiga govorila. In zbralo se je neprimerno več sredstev, kot če bi jih prodajali. Še danes z veseljem podarim knjige, če je še kakšen izvod na zalogi: Dr. Janez Janež – utrinek Božje dobrote; Andrej Majcen – vietnamski don Bosko; Jožef Kerec – salezijanski misijonar na Kitajskem; Joško Kramar: Ljubezen ne pozna ovir; Ernest Saksida: Pustite otroke k meni; Bernik, Zabret, Kešpret: V misijonskih brazdah Indije ... Hranim čudovita pričevanja tistih, ki so jih prebrali, zlasti mladih.

Imamo še občutek za vzornike ali pa živimo v času, ko gledamo na vse le kritično in brez osebnega navdušenja ter želje po sledenju?

Potrebno je znati navdušiti, kar ne gre brez notranjega prepričanja. V rakovniškem gradu se je zvrstilo veliko mladih na ogledih misijonskih razstav. Včasih so jim dobesedno žarele oči, ko so se soočili z zgodbami misijonarjev. Je ta ogenj ugasnil ali še kje tli? Pri razstavi niso bili v ospredju (misijonski) predmeti, temveč misijonarji in njihove zgodbe. Ponovno sem se prepričal o don Boskovi izkušnji, »da je v vsakem mladem neko jedro, ki je občutljivo za dobro; vzgojiteljeva naloga je, da to odkrije in nagovori«! Zares, ali sploh verjamemo v mlade, v dobro, ki domuje v njih? Pa so se mnogi odločili za misijonski poklic kot negodniki – najstniki. Kramar in Saksida sta odšla v misijone, stara komaj polnih šestnajst let. In sta ostala vse življenje. Kramar je začel z lupljenjem krompirja v kuhinji, končal pa kot arhitekt, umetnik, pisatelj, katehet, goreč misijonar. Kako da so takrat bili zmožni takih odločitev!

Zakaj bi danes ne bili? Danes pa naj bi pri tridesetih še ne vedeli, kaj naj bi s sabo počeli! Da se odločiš za nič, to bi naj nekaj veljalo. Sam sem tudi šel od doma (na Hrvaško za sedem let) star petnajst let, ko sem se odločil za salezijanski poklic; danes je tega že 62 let, od katerih sem 60 let salezijanec-redovnik in 50 let duhovnik. Nič posebnega. Da se. Težave se pojavijo, toda težave so zato, da jih premagamo, ne pa, da se sami sebi smilimo in se jim vdamo. Ljubezen in navdušenje za Kristusa, to šteje, drugo so samo »pripomočki«; če so, prav, če ne, pa tudi gre.

Vaš duhovni poklic in vaša odprtost do misijonov - je stvar le vas in vaše odločitve ali tudi sad spodbude različnih vzornikov iz salezijanskih vrst in sicer?

Moje življenje je dejansko velika mešanica, težko mi je reči, kaj je bilo odločilno. Bog ima z vsakim svojo igro. Preprosto sem pustil, da se je ta zgodba bolj ali manj posrečeno nadaljevala. Misijonsko navdušenje je del salezijanskega poklica, kar nam je vcepil sv. Janez Bosko. Naša družba je misijonska. Don Bosko je hotel objeti ves svet in ga darovati Bogu. Brez te vneme ni nič. Žar za zveličanje svoje duše in za zveličanje drugih. Brezbržnost in lenobnost na tem področju sta zares poganski, tuji evangeliju. Pričevanja misijonarjev so me kar silila, da tudi jaz kaj storim. Njihova pričevanja so neprimerno močnejša

od mojega papirnatega oznanila; oni so vero živeli, tudi v nemogočih okoliščinah, pa grozno dolgo, Saksida npr. skoraj 80 let.

Bi lahko misijonsko delo danes delili na bolj in na manj pomembno, tam na misijonskih poljih in v zaledju, na neposredno in posredno - ali so se stvari drugače porazdelile?

Dejansko so bile ostre meje vedno nekako zabrisane: svet nikdar in nikjer ni brez poganstva in ne brez vernosti. Danes pa je to postalo del »normalnosti« našega življenja. V brezbržnosti smo si pustili vzeti svojo dušo. Sv. Janez Bosko je ponavljal čudovito misel: »Ni najbolj žalostno to, da so nasprotniki evangelija močni, pač pa to, da smo kristjani nemočni, ker delamo nepovezani!« Združena Evropa, le za kaj? Na začetku: za zvestobo krščanskim vrednotam!

Dolgo smo odrivali od sebe zavest, da smo tudi mi misijonska dežela. Da pri nas ni potrebe po misijonarjih; to je bilo nekako sramotno. Pa se vsa »krščanska Evropa« zvija v krčih nevere, saj se je odrekla svojim koreninam, zato usiha. Ko bo konec krščanske vernosti v Evropi (upam, da do tega le ne bo prišlo), bo tudi konec narodnosti prebivalcev Evrope. Zato je v sedanji Evropi vsak dober kristjan nujno tudi misijonar. Ne preštavamo se, obnovimo zvestobo poklicu, ki nam ga je Bog namenil - da smo goreči kristjani.

Imate občutek, da pa je nekaj v vašem duhovništvu, česar ste še posebej veseli?

Igra na podstrešju s »Kerečevo brado« ima svoje nadaljevanje. Prav s Kerecem sem se kar precej ukvarjal (knjiga: Slovenski misijonar na Kitajskem, 432 strani). Vendar se nisem odločil za misijone, čeprav me je Kramar neprestano vabil in vabil. Čutil sem, da to ni zame; zato sem del svojega prizadevanja usmeril v misijonsko zaledje v domovini. Samo upam, da nisem povsem zgrešil. Ne bi zmozel tega, kar je recimo Bernik, ki je postal dobesedno misijonar z indijsko dušo; ali tega, kar je storil Saksida, da revežem ni le pridigal iz svojega (udobnega) sveta, pač pa je z njimi in zanje živel; ali tega, kar je zmozel Janež, da je dejansko spal v operacijski sobi, da ga bolniki ne bi iskali in čakali, in to vse življenje, ne da bi enkrat samkrat obiskal domače in domovino ... Kako trdo kožo in nedovzetno srce bi moral imeti, da me to ne bi nagovorilo?!

Misijoni doma so predvsem krščansko življenje, dejansko svetost vsakdanjega življenja (tako sem tudi naslovil duhovne vaje za salezijance leta 2018). V tem ni bistvene razlike med duhovniki in laiki, med misijonarji v tretjem svetu in misijonarji v domači deželi ... En sam je namreč krščanski poklic za vse: svetost, in eno samo poslanstvo: pričevanje. Bogu čast in slava, hvala in zahvala, če sem k temu tudi sam kaj prispeval.

To, kar so ti ljudje storili, seveda tudi mnogi drugi, je pričevanje pristnosti evangelija. Moje delo ni bilo nič posebnega, le preproste vsakdanjosti, ki so včasih tudi potrebne in nujne.

Ko srečaš te ljudi, je to evangelij v nadaljevanju, v nešteto pristnih odtenkih. In kako cenimo te naše ambasadorje evangelija in našega krščanstva v svetu? Majcen, ko se je po 44 letih misijonskega dela vračal v domovino (1979), je moral plačati carino za rabljeno obleko in obutev. In bil je upokojenec brez pokojnine. Tako ga je sprejela domovina, ki se sramuje svojih ljudi, ker so evangelijski ljudje. Ti ljudje so pustili otipljivo sled svojega življenja, sled, ki je lahko kažipot mojemu-našemu življenju.

Krščanski pogum danes

LETA 1973 PIŠE FRANC SODJA CM

Prvi kristjani so morali imeti pogum, da so šli pred leve. Novokrščenci v mnogih misijonskih deželah morajo imeti pogum, živeti krščansko sredi poganškega okolja. Končno je ta pogum potreben vsakomur, kdor misli biti kristjan – zares.

A nam, ki Božje kraljestvo želimo jemati zares, je danes potreben predvsem ta pogum, da hočemo in znamo biti kristjani v čisto evangeljskem pomenu in se ne ustrašimo očitkov z leve in desne.

Alojz Rebula je v svojih meditacijah »Smer – Nova zemlja« zapisal tale odstavek: »Kristjan ve, kako je ime tovoru te ladje (Cerkve): imenuje se Odrešenje. Marsikomu se to zdi premalo. Marsikdo bi hotel, da bi poleg Odrešenja prevzela še kakšen drugačen tovor, vzet iz zemeljskih skladišč. Kakšni različni prevozi so ji bili namenjeni in vsiljevani skozi čas! Kaj vse bi morala Petrova ladja rešiti na svoj krov! Rimljan Konstantinove dobe bi hotel videti spravljeno na njenem krovu rimsko cesarstvo.

Srednjeveški graščak bi bil rad zavaroval na njenem krovu fevdalni družbeni sistem. Kapitalizem bi rad natovoril nanjo, kar bi mogla sprejeti privatne lastnine. Kolonializem bi si rad zagotovil na njej prevoz svojih plantaž. Liberalizem bi hotel, da bi pod svoja večnostna jadra spravila antikomunizem. Marksizem bi rad, da bi na tisti dovolj kratki relaciji, na kateri bi ji bilo usojeno pluti, prevažala revolucijo. In če se vseh teh tovorov Petrova ladja otepa, se dvigajo proti njej najrazličnejši očitki, od izdajstva do reakcionarnosti.« In mi se teh očitkov tolikokrat ustrašimo. Celo misijonarji na terenu. Pa je prav danes treba imeti pogum, da prinašamo svetu Odrešenje. Vse drugo svet ima ali mu

morejo dati drugi. Mi, Božje ljudstvo – od otroka, ki zbira znamke, do misijonarja, ki ustanavlja prvo krščansko občino v povsem poganškem okolju – moramo imeti pogum, živeti samo za Odrešenje; pogum predstavljati Cerkev kot poslednjo in edino resnično rešitev – ne le za čas, ampak predvsem za večnost. Če se kdo ponorčuje, da varamo ljudi z nebesi po smrti, se ne smemo ustrašiti. In če komunisti očitajo kapitalizem, kapitalisti komunizem, kolonialisti izdajstvo narodu in nas materialisti najbolj milo uvrstijo med nepraktične sanjače, se ne smemo dati oplasiti, če prihajajo nad nas ti očitki zato, ker smo kristjani po evangeliju, če smo zvesti Kristusovi misiji, če pod nobenim pogojem na ladjo ne sprejemamo tovorov, ki niso Božji, in ne pustimo, da bi na ladji kdo razvil drugačno zastavo, kot pa je zastava njega, ki je vsem Pot in Resnica in Življenje.

Vključevanje v evropski način življenja

DRAGO KARL OCVIRK

Eno od pomembnih vprašanj za evropske države so nezakonite imigracije. Vprašanje ni samo, kako prišlekom pomagati do kruha, če pokažejo pripravljenost za delo. Mnogo bolj zahtevno je njihovo vključevanje v zanje popolnoma tuj način mišljenja in življenja.

Večina nezakonitih prišlekov prihaja namreč iz islamskih dežel od Bangladeša do Nigerije. Izhajajo torej iz narodnostnih, kulturnih in religijskih skupin, ki se zelo razlikujejo od naših idejnih in vrednostnih temeljev ter od našega načina življenja. Večina držav, iz katerih nezakoniti migranti prihajajo v Evropo, se ponaša z naslovom »islamski« kot npr. Islamska republika Pakistan, Afganistan ... Prav iz teh je bilo čez dvesto migrantov, ki jih je naša policija v juliju lovila po gozdovih ob južni meji. Sicer pa so države, iz katerih prihaja največ nezakonitih migrantov k nam, članice *Organizacije islamskega sodelovanja* (OIS). Ta se predstavlja kot »skupni glas muslimanskega sveta« in si prizadeva »za ohranjanje in varovanje interesov muslimanskega sveta v duhu delovanja za mednarodni mir in harmonijo«.

Razklanost muslimanov

Toda ta »skupni glas muslimanskega sveta« je kratke sape pri »delu za mednarodni mir in harmonijo«. Ne le da so sovražnosti med posameznimi članicami OIS, ampak obstajajo tudi v posameznih državah samih. Ker so te države narodnostno in religijsko raznolike, so v njih trenja med narodnostnimi skupinami: npr. suniti Turki proti sunitom Kurdom v Turčiji, da sploh ne omenimo preganjanja krščanskih manjšin v teh deželah. Trenja so tudi med islamskimi sektami: saudski vahabi preganjajo šiite, sirski alavi stiskajo sunita ... Še več, v državah OIS delujejo skrajne islamske sekte, ki se množijo kot gobe po dežju in ogrožajo

nestabilno oblast, ta pa se brani z vse večjo represijo. V Egiptu je npr. vojska z udarom zamenjala *Islamsko bratovščino* in vlada s trdo roko. S skrajneži se spopadajo celo v BiH in na Kosovu, kjer se je islam sicer že prilagodil evropskim vrednotam.

»Varovanje interesov muslimanskega sveta«

Žal OIS in njenim članicam ne uspeva uresničevati svojega ideala »ohranjanja in varovanja interesov muslimanskega sveta v duhu delovanja za mednarodni mir in harmonijo«. Islamski svet od Tihega oceana do Atlantika je namreč žarišče mnogih dejanskih in možnih spopadov. Za to lahko valimo krivdo na Zahod, tako kot to počnejo islamski skrajneži in zahodni levičarji. Lahko pa se tudi bolj razsodno strinjamo z resnimi analitikami, da bi tam še mnogo bolj grmelo in pokalo, če ne bi svetovne velesile – ne samo Zahod! – brzdale regionalnih islamskih sil od Pakistana in Irana, Turčije in Egipta, Alžirije in Nigerije ...

Težava islamskega sveta je v tem, da hočejo regijske sile Iran, Saudska Arabija, Turčija, Egipt in še kakšna, voditi islamski svet, biti njegov kalif. A kakor je bil na začetku islama boj za kalifat vzrok za klanje med muslimani, tako je tudi danes. Toda v prid islamu ni neki novi vodja *à la* kalif, marveč uresničevanje načel iz *Splošne deklaracije človekovih pravic*. Namesto tega pa so države OIS razglasile že kar osem deklaracij človekovih pravic v islamu, ki so povsem v nasprotju s *Splošno deklaracijo*.

Pri nas po starem naprej

Bistvena težava z muslimanskimi prišleki je prav v tem, da prinašajo k nam svoje miselne in vedenjske vzorce, ki niso kompatibilni z našimi. To je vidno že v imigrant-skih centrih po Evropi. O tem priča najprej nasilje nad krščanskimi migranti, predvsem asiro-kaldejci, ki ga muslimanski imigranti izvajajo enako kruto kot v svojih deželah. Slovenci lahko beremo o tem v knjigi *Poslednji kristjani, beg in izgon z Bližnjega vzhoda*, ki jo je spisal Andreas Knapp, izdala pa Celjska Mohorjeva.

V teh centrih morajo oblasti ločevati posamezne narodnostne in islamske skupine, ker se v nasprotnem primeru spopadajo med seboj. Drug drugemu odrekajo, da bi bili pravi muslimani, in se grejo svoje džihade naprej v migraciji. Kako absurdno je vse to, smo slišali prejšnji mesec. Tihotapci migrantov (menda so med njimi tudi nevladne organizacije (!), ki jih plačujemo slovenski davkoplačevalci) morajo v naših gozdovih pripraviti več taborov s hrano za imigrante, in to zato, da jih ločijo po narodnostni in sektaški pripadnosti. Tako preprečujejo spopade med njimi med nezakonitimi prehodi meje in vstopom na naša tla. Zato je upravičeno vprašanje: Ali je integracija muslimanov iz dežel OIS sploh možna?

Islam sam ima mnogo izvedb. Ta, ki so jo izdelali Bošnjaki in drugi Balkanci, kaže, da je islam kompatibilen z evropskim načinom življenja. Je pa žal vse bolj resna dilema: ali bodo drugi muslimani sledili peščici svojih evropskih sovrnikov - ali pa se bodo ti evropski muslimani obrnili proč od Evrope in šli za večino v OIS. V prvem primeru bomo imeli integracijo, v drugem spopad.

Iz Brazilije nam pišeta s. Ana Slivka in s. Agata Kociper. Opisujeta nam pestrost in raznolikost njunega dela. Prav zanimivo je, s čim vse se je potrebno ukvarjati v misijonih.

Misijoni in Interpol

S. ANA SLIVKA, FRANČIŠKANKA MARIJINA MISIJONARKA, BRAZILIJA

Ko smo pred letom dni odprle skupnost v odročnem hribovskem misijonu, sem bila presenečena nad številom ilegalno zgrajenih četrti, kjer si najbolj revni iz odpadnega gradbenega materiala ustvarijo svoje preproste domove. Brez izobrazbe in brez redne službe so pogosto popolnoma prepuščeni sami sebi. Zaradi pomanjkanja duhovnikov smo torej sestre tiste, ki obiskujemo, poslušamo in spremljamo te ljudi ter po malih podružničnih kapelah vodimo besedno bogoslužje. Nekega dne, ko smo ravno končali besedno bogoslužje, je k meni pristopila gospa srednjih let: "Sestra, molite, da najdem svojo hčer."

Začudeno sem jo pogledala, ona pa je nadaljevala: "Moja hči je zanosila zelo mlada, a je otrok umrl kmalu po porodu. To jo je tako sesulo, da je enostavno pobrala svoje stvari in izginila. Oglasila se je šele nekaj mesecev kasneje, mi rekla, da je v Španiji in da me bo poklicala. Ker nimam stacionarnega telefona, me je kaki dve leti klicala na mobilni telefon, vsakič z druge številke, potem pa nenadoma izginila. Poskušala sem klicati na številke, ki so ostale v mojem mobilni telefonu, a mi ni uspelo razumeti, kaj so mi govorili na drugi strani. Vem samo, da ni bila ona." "Koliko mesecev pa je od tega?" sem vprašala.

"Pet let," je odgovorila.

"Pet let! Zakaj pa niste nikomur rekli?" je nehoteno butnilo iz mene.

"Nisem vedela, komu se to reče."

Kot misijonar se človek loti marsičesa, ampak iskati izginulo osebo je bilo zame nekaj popolnoma novega. Za začetek sem poklicala znanca, ki je iz Kolumbije in torej govori špansko. Skupaj smo poklicali vse številke, s katerih je Luanda, pogrešana hči, klicala mamo. Ena številka je bil hostel, druga je bila restavracija, kjer

je Luanda nekaj časa na črno delala, tretja ni več obstajala. Zahvalila sem se znancu in tuhtala, kako naprej. Poklicala sem na Ministrstvo za zunanje zadeve. Najbrž nam lahko nekako pomagajo, stopijo v stik s špansko vlado, policijo ali pač z nekom. Na Ministrstvu so rekli, da ne morejo pomagati. Poskusila sem s Federalno policijo. Enak odgovor. Šele po vztrajnem pregovarjanju so mi dali številko neke gospe in enostavno prekinili. Klicala sem torej to gospo. "Interpol, prosim?" se je zaslislalo v slušalki. Od strahu sem skoraj odložila! Interpol?! Predstavila sem se in na kratko opisala zgodbo. Potem pa se je začelo:

"Datum zadnjega kontakta z izginulo osebo?"

"Ne vem."

"Približna lokacija izginule osebe ob zadnjem kontaktu?"

"Ne vem."

In tako v nedogled. Ona je spraševala, jaz pa nisem vedela ničesar. Gospa mi je nato razložila, da moramo zbrati vse informacije, datume, naslove, fotografije. Skratka, pripraviti celoten dosje, ki bo potem poslan v mednarodno bazo. V enem tednu je bilo vse pripravljeno. Sestre smo molile, mama je jokala, Interpol pa je iskal. Je

Luanda živa? Je padla v kakšno mrežo trgovine z ljudmi? Ali je sploh še v Španiji? V petih letih se lahko zgodi marsikaj.

Po treh mesecih tišine sem gospo z Interpola previdno vprašala, če že imajo kaj novega. Nič. Po štirih mesecih spet. Še vedno nič. Potem pa je končno le prišla novica: Luanda je bila uspešno lokalizirana na severu Španije! Je mati samohranilka, ima štiri leta starega fantka in baje dela v neki restavraciji. Toda ko sem jo poklicala, se je oglasila neka ne preveč prijazna ženska. Zakaj se Luanda sama ne oglašja na svoj mobilni telefon? In zakaj se svoji zaskrbljeni mami ni oglasila več kot pet let? To je njuna stvar. Se bosta že zmenili. Važno je, da smo jo našli! Na žalost smo misijon v hribih morale zapustiti po komaj enem letu prisotnosti in veliko sester se sprašuje, zakaj smo sploh šle tja in kaj je bil smisel naše tako kratke prisotnosti tam. Morda pa odgovor pozna Luandina mama ...

»REŠEVALSKA PASTORALA«

V Braziliji ogromno ljudi s pozabljenega podeželja, kamor vlada ne vlaga sredstev in pogosto nimajo ne šole ne bolnišnice, še manj pa delovnih mest, prihaja s trebuhom za kruhom

v velika mesta. Pri nas v São Paulu se brezposelni priseljenci nastanijo pod mostovi, v ruševinah zapuščenih zgradb ali pa kar po pločnikih. Prejšnji teden je zagorelo barakarsko naselje pod mostom Jaguaré, kjer je na črno živelo okrog 40 družin. Vzrok požara uradno ni znan, neuradno pa se sumi, da je bil požar podtaknjen s strani občine, saj tako najlažje in najbolj učinkovito odstranijo revne družine iz mesta in "očistijo" četrt.

Most se nahaja le tri kilometre od naše skupnosti in spada v našo župnijo, zato smo se sestre pridružile "Reševalski pastoral", ki v naši župniji deluje v primerih izrednih razmer. Takoj naslednje jutro je bila na mesto požara, kjer so nesrečne družine v pižamah nemočno opazovale kupe pepela in smeti, odpeljana pomoč: zajtrk, pripomočki za osebno higieno ter odeje, kasneje pa tudi oblačila in ostala pomoč.

Med priseljenci barakarskega naselja je bilo precej otrok, zato je Pastoral začela akcijo zbiranja plenice, mleka v prahu in igrač, občina pa je ponudila izdelavo osebnih dokumentov vsem, ki so le-te izgubili v požaru. Poleg smešno nizke vsote denarja, s katerim naj bi se vrnili od koder so prišli in pozabili na svoje sanje o lepšem življenju, je nova osebna izkaznica na žalost tudi vse, kar je občina ponudila preživelim družinam.

Šest uspešnih maturantov

S. AGATA KOCIPER, SALEZIJANKA, BRAZILIJA

Ob misli na vas, dragi darovalci za amazonske poljane, sem se spomnila krasne otroške pesmice: "Delajmo, delajmo zlata kolesa, da se popeljemo v sveta nebesa ...!". Da, prav tako vas čutimo z našimi šolarji in mladimi, za katere pridno vrtite kolesa in delate kilometrske kroge dobrih del, se odpeljete v zakotne kraje Amazonije ter pripeljete v šolske klopi in na misijon mnoge otroke in mlade, ki bi sicer ostali zunaj šole, brez dela in zdolgočaseni. Z njimi in njihovimi družinami smo vam neizmerno hvaležni. Jaz sem bila letos prestavljena iz krajev indijanskih plemen v mesto Manaus, kjer je sedež naše inšpektorije, a od tukaj spremljam vse misijone, kjer delujemo sestre HMP, s posebno skrbjo za otroke, botrstvo in druge projekte slovenske Cerkve. V letošnjem letu so se nam v Içani pridružili novi osnovnošolci in dijaki, saj je bilo lani decembra od petnajstih otrok iz teh oddaljenih krajev kar šest uspešnih maturantov. Tukaj se novo šolsko leto začne februarja in traja do decembra. Učenci so izrazili svojo zahvalo za vse sodelavce in podpornike misijonov. Tudi v mestu se srečujem s tistimi, ki so že doštudirali. Večkrat jih ne prepoznam takoj, a oni se mi približajo in me z veseljem pozdravijo. Bila sem v cerkvi in sem pokleknila v klop, obenem pa smo se pozdravile tudi s sestrami drugih skupnosti, s katerimi se že dolgo nismo srečale. Iz klopi

Sodelovanje očetov pri oratoriju otrokom veliko pomeni

pred mano se dvigne mlada mamica z možem in otrokom in me pozdravi, rekoč: "Po glasu sem vas prepoznala, še iz šolskih klopi, ko ste me poučevali v 7. razredu." Veselja in lepih spominov je bilo veliko, za obe. Med množico se premikam proti ladjam, v katere se vkrcavajo potniki proti São Gabrijelu. Te so edino prevozno sredstvo in še to redko, zato so vedno zelo natrpane. En možiček za mano me pokliče po imenu, ker ga nisem opazila. Zazrla sem se vanj,

on pa me vpraša: »Ali me poznate?« Seveda! Tudi po imenu, bil je srednješolec, ki sem ga poučevala. Danes je družinski oče in s ponosom pove, koliko mu vzgoja na misijonu pomaga tudi v drugačnih okoliščinah. Takih zgodb je veliko. Sedanji učenci so zelo dejavni in so v okviru šolskega programa izvedli vrsto dejavnosti ob praznovanju tedna indijanskih ljudstev. Ta zavest je še posebej pomembna zanje, pa tudi za svet. Vsa Cerkev je danes pozorna na sinodo Amazonije. Tudi Marijin mesec je bil zaznamovan z vsakdanjo molitvijo rožnega venca po družinah in ulicah misijona ter še posebej z marijanskim kvizom na praznik Marije Pomočnice, ki je prav vse pritegnil k sodelovanju. Za zaključek Marijinega meseca je bilo še posebej goreče »kronanje Marije«. Tudi v mestu je to zelo občuteno. Zdi se, da so se nebesa preselila na zemljo. Od tukaj vam pošiljam velik Marijin blagoslov po priprošnji nedolžnih otrok, ki so predstavljali Marijo in angele ter druge svetnike, ki kronajo Marijo na zemlji. Prepričani smo, da plamen vere tudi v težkih časih vodi vsakega od nas in vsakega na svoj način. Zaključujem v imenu vseh naših mladih in njihovih družin ter Svetim Duhom, naj nam bo ta še naprej luč in pogum. Za vse dobro pa tisočkrat Bog plačaj in naj se kolesa še naprej pridno vrtijo pri dejanjih ljubezni do Boga in do bližnjega.

**Misijonar se mora v novem okolju seznaniti s kulturnimi in etničnimi običaji in jih skuša sprejeti. Mnogokrat ni lahko, saj s seboj nosi običaje in kulturo od drugod.
S. Ljudmila nas bo obogatila s svojo izkušnjo po prvih mesecih dela na Samoi.**

Kar imajo, je dovolj

S. LJUDMILA ANŽIČ, SALEZIJANKA, SAMOA

Čeprav sem na Samoi komaj od konca novembra, se mi zdi, da se je zgodilo že toliko stvari, da bi lahko napisala kratko knjigo. Ker pa ne vem, če bi jo kdo sploh prebral, vam napišem samo nekaj novic o našem življenju na otoku sredi Pacifika.

Deževna doba bi se morala zdaj že končati, vendar nas še vedno skoraj vsak dan obišče vsaj kakšna ploha. Tako rastlinje bujno raste (tudi plevel, ki ga pulim in pulim, vendar ga nikakor ne uspem premagati). Otok je zares čudovit v svojih barvah in tudi okusih različnega sadja. Celo na drevesu manga in kruhovca, ki naj bi rodila le v določenem letnem času, še vedno najdemo vsaj kak sadež. Klimatske spremembe so občutne vsepovsod. Tudi v tem, da se več otokov na Pacifiku počasi potaplja, vsako leto za kak centimeter. Ljudje, ki živijo čisto ob vodi, to sami opažajo.

svojim delom. Na splošno se na otoku vozi zelo počasi: okrog 40-50 km na uro. Ker je cesta slaba in gre ves čas skozi naselja, to ni nenavadno, je pa precej neprijetno, ko imaš pred seboj voznika, ki vozi samo 20 na uro, ker se boji, da bo z avtom podrsal po luknjah. Za nas, ki radi hitimo, je to »težka preizkušnja«. Na splošno velikokrat slišim: ne teci, hodi počasi, uživaj, odpočij si, pa se mi že tako zdi, da se nič ne premika. Ljudje ne hitijo: hrane jim ne manjka, zemlja je rodovitna, zelo pomembni so odnosi s sorodniki, prijatelji. Žal pa to včasih pomeni, da ni nekakšne želje, da bi

interneta dobiš nekaj gradiva, skopiraš in daš učencem liste, ki jih potem prilepijo v zvezke. Sama grem okrog po razredu in vsakemu posebej prilepim učno snov v zvezek, ko pa čez nekaj dni prosim, da stran odprejo, je ni nikjer. Dam nov list in čez čas ga spet ni ... Kam gredo? Ne vem! Potreben bo čas in veliko potrpljenja.

Šolske izkušnje

Kot veste, letos učim angleščino v 5., 6., 7. in 8. razredu osnovne šole. Kar hud zalogaj, ker po izobrazbi nisem učiteljica. Daleč od tega. Ker nisem dobila nobenega že pripravljenega gradiva in snovi za pouk, ste mi tudi nekateri od vas pomagali s tem, da ste mi poslali predloge. Po več tednih, ko sem otroke preprosto učila samo to, da jaz pri pouku ne vpijem in ne dajem zaušnic, smo se začeli učiti tudi angleščino.

Otroci iz 5. in 6. razreda so prav prijetni. Zdaj jim že lahko povem kaj smešnega in se smejimo skupaj. Še vedno se jezim na skupino, ki je sestavljena iz učencev 7. in 8. razreda, ki imajo učne težave. So zelo simpatični, zjutraj, ko pridejo v šolo, se zelo lepo pozdravimo, ko pa so enkrat v razredu, jih angleščina ne zanima preveč. Ne razumejo je in ker morda niti ne bodo šli naprej v srednjo šolo, so že malo obupali nad njo in ne vedo, kako bi preživeli uro, ki jo imam zanje. Potem pa čez dan vidim prav iz tega razreda kakšnega otroka, ki me ves vesel pozdravlja na glas, ko se z avtom peljem čez vas in vam kar odkrito povem, da me gane. Mogoče pa res nisem tako grozna učiteljica, in če nič drugega, bom kakega otroka naučila vsaj to, da ga imam rada in da je pomemben zame, za vse nas, ki se trudimo v šoli.

V šoli se dogaja vedno kaj novega. Tako smo imeli v postnem času vsak petek

Hiše nasproti naše šole

Kar na nekaj mestih na našem otoku Upolu popravljajo ali pa celo na novo delajo cesto, ki pelje iz glavnega mesta Apia do letališča, ki je kakšnih 45 minut počasne vožnje na drugem koncu otoka. Julija bo Samoa gostila športne igre, v katerih se bodo pomerile različne države Pacifika. Malo smo upali, da bodo do takrat cesto že popravili oz. končali, pa zdaj gledamo delavce, ki le počasi napredujejo s

v življenju naredili korak naprej: kar imajo, je dovolj. Tako rada bi, da bi se uredile knjige in učni pripomočki v šoli, saj ležijo v raznih učilnicah stare šole, ki jo bo potrebno podreti, vendar se mi čudijo in pravijo: bomo, zdaj ne moremo, ker je v zraku toliko stvari. Želim si, da bi v šoli končno začeli pripravljati gradivo vsaj za kakšen predmet, pa je miselnost tukaj čisto drugačna: tik predno greš v razred, z

takoj zjutraj poseben program, ki so ga pripravili otroci skupaj z učitelji in starši. Vedno so uprizorili kakšen odlomek iz Svetega pisma in pripravili razmišljanje, pesmi in ples na temo. V velikem tednu smo šli vsi skupaj z avtobusi do bližnje bazilike, kjer smo imeli na prostem križev pot, potem pa igre na velikem travniku pred tamkajšnjo šolo. Tik pred veliko nočjo in potem v tednu po veliki noči so imeli učenci šolske počitnice.

Zelo slovesno je bilo tudi ob materinskem dnevu, ki smo ga praznovali pred dvema tednoma. Otroci so za mame pripravili poseben program in darilce. V vrečkah je bila na roke okrašena sponka za lase, fotografija in vizitka vsakega otroka. Ker je kar nekaj otrok iz družin, kjer je več otrok, ki obiskujejo našo šolo, smo naredili tudi nekaj skupinskih slik z dvema ali tremi otroki. Družine tukaj so na splošno zelo številne. Skoraj vse mame imajo dolge lase in sponka je bila zares lepo darilo. Dva dni pozneje je bil slovesen praznik za mame tudi v župniji. Najbolj simpatične so bile mame, ki so lepo oblečene v belo, z vencami rož okrog vratu in z rožami v lasih celo zaplesale po obhajilu. Neverjetno lahko se gibljejo tudi že starejše žene, ker je ples res nekaj, kar imajo praktično v krvi. Vodila jih je žena stalnega diakona, ki ima gotovo že vsaj 60 let.

Od petka do sredine drugega tedna imamo v šoli kontrolne naloge. Nekaj smo jih imeli že v mesecih od januarja do zdaj, vendar je tokrat stvar bolj resna. Tako zelo, da je naša sestra ravnateljica skupaj z učitelji pripravila

klopi in stole kar v odprti uti, ki jo uporabljamo za tedenska srečanja ter za druge skupne programe. Pravimo ji Samoanska hiša, ker je narejena tako, da ima streho, ki jo držijo podporniki, sicer pa je odprta. Nekateri Samoanci še vedno živijo v teh tradicionalnih hišah, čeprav ima skoraj vsaka družina zdaj že obe hiši: eno odprto in drugo, enonadstropno zgradbo s stenami in okni. Po navadi je v hiši en velik skupni prostor, ki je skoraj prazen, zraven pa je samo še kakšna majhna pregrajena sobica. Ljudje se ves dan zadržujejo v skupnem velikem prostoru, ki služi za vse in tudi spijo lahko na tleh, samo na vzmetnici. Pohištva je v hiši izredno malo. Hiše so živih barv in z veliko okni, tako da je notri vedno preprih, ki je v vroči klimi zelo dobrodošel. Pred vsako hišo je lep vrtiček. Rada se peljem čez kraj zvečer, ko se vidijo ljudje, ki gledajo televizijo, preprosto sedijo pred hišo in klepetajo ali pa pripravljajo potrebno za počitek. Vse se dogaja pred očmi vseh, ker ni rolet in zaprtih vrat!

Vsak narod ima svoje navade in svojo kulturo

Trenutno se na veliko učim o temi pogreba. V zadnjih mesecih je umrlo kar nekaj duhovnikov, sestre pa smo šle na pogrebe tudi drugih ljudi, ki so umrli v župniji. Še posebno se me je dotaknila smrt mame našega učenca. Imel je samo mamo, ker očeta ni nikoli poznal. Mama je po več tednih umrla za posledicami kapi. Na pogrebu se vedno zberejo vsi sorodniki. Veliko je takih, ki samo za pogreb pridejo iz tujine: Nove Zelandije, Avstralije, Ameriške Samoe, ker je veliko Samoancev našlo dom in delo v tujini. Pred pogrebom v cerkvi sorodniki vedno povedo kaj o umrlem. To lahko traja tudi eno uro ali več. So namreč zelo dobri govorniki in tudi dobri poslušalci. Ljudje prinesejo vence iz plastičnih rož in dolge bele kose blaga, s katerim ogrnejo krsto, najprej v cerkvi, potem pa še, ko jo položijo v grob. Težko rečem, kaj je tisto, kar me vedno znova preseneči. Mislim, da je neke vrste vedrost: ljudje so velikokrat oblečeni v bela oblačila, plastične rože so vsemogočih barv, ljudje pripovedujejo o umrlem na način, da se drugi tudi nasmejejo, in pesmi med mašo so polne neke radosti, celo veselja. Ni obupanega joka, samo ko položijo krsto v grob, mnogi objeti sedijo tik ob jami in jokajo skupaj. Ljudi se skoraj vedno pokopava na domu. Skoraj vsak dom ima pred hišo grobove prednikov. Umrli za vedno ostanejo v družini, obenem pa varujejo domačo zemljo. Četudi se družina preseli v tujino,

grob na njej zagotavlja, da je ta zemlja njihova in je ne more vzeti nihče drug. Po pogrebu se najbolj pomembni gostje usedejo za mize in počakajo, da jih najprej obdarijo z ovojnicami, v katerih je denar, s kakšno škatlo konzerv in potem še z velikim plastičnim pokritim krožnikom, na katerem je že skuhana hrana. Bolj pomemben gost, več daril. Škof, duhovniki in diakoni na pogrebu dobijo tudi posebno slamnato preprogo, ki se jo uporablja samo za izmenjavo daril na raznih slovesnostih. Te preproge imajo posebno vrednost! Včasih se kar zgrozim, ko pomislim, koliko ovojnic z denarjem so porabili, da so obdarili vse goste in sorodnike, koliko denarja za hrano vseh, za darila ... Včasih moje sestre rečejo, da je to veliko breme, po drugi strani z navado ni konca, ker je pravzaprav večkrat naš obrok hrane pravitisto, kar prinesemo domov s pogreba!

Večkrat se sprašujem, koliko so ljudje v globini verni, čeprav so v večini vsi kristjani. Nekaj je gotovo: vera je del njihovega življenja. Vsako nedeljo vidim ljudi, ki velikokrat oblečeni samo v belo, v lepih tradicionalnih oblekah gredo vsak v svojo cerkev, z velikim mirom, dostojanstvenostjo. Pri tistih, ki so vero prejeli od Londonskih protestantskih misijonarjev (London Mission Society), je to še posebno izrazito. Žene še vedno nosijo velik bel klobuk, kot pred mnogimi leti v Angliji. Kot da bi čas tekel mnogo počasneje kot na drugih koncih sveta, kjer ljudje hitijo in se ženejo za vedno novim. Naši otroci še ne poznajo elektronske pošte in nimajo svojega telefona, čeprav mobilni telefoni so in tudi internet deluje. Nekateri otroci še vedno pridejo v šolo brez jupank! Tako so navajeni, ker so pred leti v večini hodili v šolo bos. V glavnem mestu lahko vidiš človeka, ki je oblečen v belo srajco, ima kravato, nekaj, kar zgleda kot neke vrste krilo in nosijo samo moški namesto hlač, obenem pa je človek bos. Kako zmore na vročem asfaltu, ne vem!

Še vedno velikokrat pozabim, da nisem več v Kambodži, pač pa na Samoi, na Pacifiku, kjer je miselnost ljudi čisto drugačna, ker gredo na polje samo takrat, ko zmanjka hrane. Večkrat slišim: danes ne bomo kuhali, imamo še dovolj hrane ...

Ker imam čas, molim in prosim blagoslova za vse mogoče ljudi. Med njimi ste tudi vi, ki nas podpirate materialno in za nas molite. Vem, da ste nam blizu in za to sem vam zdaj še posebno hvaležna. Kot ljudje tukaj se učim živeti sedanjí trenutek. Tukaj so na nek način vsi pripravljeni, da je lahko po enem potresu, ki so na tem koncu sveta pogosti, tudi cunami in se življenje čisto spremeni. Točno vedo, kako je potrebno evakuirati šolo in vas, ker jih je pred leti cunami presenetil na drugem koncu otoka in je veliko ljudi umrlo. Med deževno dobo smo čakali, če se bo nekega dne dež poslabšal in bo nastal ciklon, ki bi dobresedno spremenil obličje zemlje. Živimo danes, kaj bo prišlo jutri, bomo videli. Če bo treba, bomo tekli ... No, tekli verjetno ravno ne, težko verjamem. Sicer pa, pustimo se presenetiti.

Jezus je prijatelj nas vseh

POLONA DOMINIK, LAIŠKA MISIJONARKA, ETIOPIJA

Najprej hvala za voščilo po mailu in tudi za poslano po pošti. Res je lepo dobiti pisano slovensko besedo tako daleč od doma!

Tukaj smo še globoko v postu, jutri v nedeljo imamo komaj cvetno nedeljo, veliko noč pa en teden kasneje kot vi. Ampak se povezujem z vami v mislih in v duhu, čeprav je vzdušje čisto drugačno. Ni zajčkov in jajčkov v izložbah in trgovinah, po zraku večino časa odmeva jo molitve iz mošej, velikonočne pojedine si prav tako ne obetamo. Ampak ravno tako hodimo z Jezusom. Z otroki molimo križev pot ob petkih in čeprav jih 90 % ni vernih, molimo skupaj. Ker je Jezus prijatelj nas vseh. Ne glede na čas in prostor.

Sicer pa jaz še vedno čakam na delovno dovoljenje, upam, da bo to moje velikonočno darilo (preden mi nova viza poteče). Pridno se učim amharščino, pomagam fantom ... Vmes sem imela tudi nekaj zdravstvenih težav, ki so se same umaknile, hvala Bogu. Upam, da sem se zdaj stabilizirala z zdravjem, učenjem, delom. Vsako jutro grem v svojo šolo, ki je še vedno na drugem koncu mesta, vendar sem si to rutino malo spremenila. Eno uro prej začnem s poukom - ob 8.30 do 12.30. Salezijanec Angelo gre z minibusom do enega od trgov, kakih 10 km stran od nas iskat otroke za dnevni program "Come and see" in jaz se mu pridružim. Na avtobusni postaji vsako jutro ob 7h čaka skupinica, da se jih odpelje v »Bosco children« na zajtrk, kosilo, učenje. Pozdravim jih, potem pa odidem peš proti svoji šoli, dobro uro skozi mesto. Med potjo vidim veliko drugih uličnih otrok, ki še spijo, pokriti z vrečami pod mostom. Drugi ljudje začnejo zgodaj z beračenjem, otroci so aktivni čez noč in čez dan bolj počivajo. Naša šola in dom žal nikoli ne bosta dovolj velika za vse. Vsako jutro me srce boli, ko hodim med to revščino, ki je tukaj tako vsakdanja. Vsako jutro čutim samo nemoč, ki jo med hojo usmerim v molitev; molitev za vse, ki so pozabljeni na teh ulicah, zavrženi in neimenovani. Kristus trpi še posebej zanje in samo vera v odrešenje vseh me v teh trenutkih nemoči tolaži.

Spremeniti miselnost

PETER OPEKA, LAZARIST, MADAGASKAR

Dragi prijatelji!

Revščine, kot jo živimo že toliko desetletij, ni mogoče več prenašati. Ne sme več trajati, sicer bo nastal takšen nered, da bo vso deželo pahnili v prepad, od koder bo težko priti ven brez hudih posledic na vseh področjih dežele, za več generacij.

Minulo leto (2018) je bilo za Akamasoa bogato v izkušnjah. Kljub vsemu smo nadaljevali z bojem v blagor najbolj ubogih in držali obljube tako, da smo uresničili projekte za skupno dobro.

Spet smo doživeli epidemijo ošpic, ki je zahtevala deset smrtnih žrtev (otrok). Bolezen, ki bi morala biti že zdavnaj izkoreninjena, še vedno povzroča veliko trpljenja. Negotovost je še vedno prisotna v mnogih krajih in državne oblasti so brez moči zaradi korupcije. Zato gre vse »rakom žvižgat«.

Srečo sem imel, da me je sprejel papež Frančišek in res se je čutilo, da je med nami bratska povezanost. Letos bo obiskal Madagaskar in prišel bo pogledat tudi otroke v Akamasoi.

Novembra sem šel v Vangaindrano, kjer so obhajali 50. obletnico prihoda slovenskih misijonarjev v jugovzhodnem predelu Madagaskarja. Po 25-tih letih sem bil spet tam, kjer sem preživel prvih 15 let v misijonih. Ljudje so me zelo lepo sprejeli. Vangaindrano sem našel skoraj v ruševinah; s strani vlade zadnjega četrta stoletja ni bilo narejenega nič, razen nekaj velikih stavb bogatih ljudi; vse ostalo pa, od administrativnih (upravnih) stavb naprej, propada. Hudo mi je bilo pri srcu in čutil sem veliko žalost, ko sem gledal mlade, ki morajo živeti v tako klavrnih razmerah. Kakšna pasivnost in neprizadetost tistih, ki so bili izvoljeni, da kaj spremenijo na bolje! 19. decembra so bile na Madagaskarju (drugi krog) predsedniške volitve. Minile so brez večjih pretresov. V prvem

krogu je bilo 36 kandidatov in ljudje niso vedeli, koga bi volili. Zato je dobra polovica volivcev ostala doma. Vse to pove, kako so ljudje nezadovoljni s politično »nomenklaturo«. Vprašanje je: koliko se politiki čutijo odgovorne pred ljudmi in se zavedajo prepada, ki jih loči od tistih, ki živijo v nepojmljivi bedi. Naj stara mentaliteta preneha izkoriščati svoje ljudi! Naj privilegiji izginejo za vedno! Ali so to sanje, utopija, ali bodo postale resničnost? Bodoče generacije bodo morale dati odgovor in pisati nekaj novega.

Z novim predsednikom (Andrej Rajoelina) in novo vlado upamo, da se bodo začeli boljši časi, z več resnice, pravice in z več delovnimi mesti za brezposelne. Da pride do dejanske uresničitve projektov v dobro ljudi in da bodo tako dali novo podobo, bolj človeško življenje in bolj srečno za Rdeči otok, ki je bil nekoč poln upanja. Revščina, korupcija, težak dostop do zdravstvenih uslug, nalezljive bolezni, negotovost, pomanjkanje pitne vode, ljudje brez dela, vse to je bil naš vsakdan. Trdno smo odločeni, da nadaljujemo boj za dostojanstvo človeka in za pravice otrok; boj proti revščini, ki ubija dušo celega naroda.

Letos mineva 30 let našega vsakdanjega boja za najbolj uboge na Madagaskarju. Bolj kot kdajkoli bomo nadaljevali z ljudmi in s celotno ekipo Akamasoe boj, da bi naši bratje in sestre imeli dostop do dostojnejšega življenja. Izkušnja Akamasoe nam kaže, da ni nobene spremembe brez truda in napora. Spremeniti miselnost zlikovcev in tistih, ki so podkupljivi, je mogoče le z odločno voljo in disciplino. Časi pred nami niso rožnati; bolečina, ki jo nosimo v sebi, je zasidrana globoko v srcu. Vse to bo zahtevalo veliko truda in odpovedi nas vseh. Ali so tisti, ki so vzklikali »zmaga«, pripravljeni delati, spremeniti mentaliteto in res služiti svojim ljudem? Dragi prijatelji Akamasoe. HVALA, da ste z nami in nam pomagajte, da moremo nadaljevati delo za najbolj uboge, za več pravičnosti v svetu.

Letno srečanje misijonarjev

V soboto 22. junija, je na Zaplazu pri Trebnjem potekalo že 32. srečanje slovenskih misijonark in misijonarjev. Srečanja so se udeležili vsi misijonarji, ki so trenutno na oddihu v domovini, kakor tudi bivši misijonarji, ki so tekom dolgih let delovali širom po svetu, zdaj pa so za stalno v domovini. Namen srečanja je bil, da se misijonarji po daljšem času srečajo, izmenjajo poglede in izkušnje ter utrdijo bratski duh občestva.

Srečanje se je pričelo s slovesno sveto mašo, ki jo je vodil novomeški škof msgr. Andrej Glavan ob somaševanju misijonarjev in drugih duhovnikov. V pridigi je škof poudaril, da so misijonarji v prvi vrsti ambasadorji »evangelizacije, slovenske dobrote in dobrodušne pastoralne nesebične ljubezni«. Ob tem je izrazil veliko upanje, da se tok slovenskih misijonarjev ne bo zmanjšal, saj je misijonstvo eden od znakov, da je krajevna Cerkev »prava, katoliška, vesoljna in misijonska«. Glede izjemne požrtvovalnosti naših misijonarjev pa se je osebno prepričal ob praznovanju 50-letnice slovenskega misijona na Madagaskarju, katerega je lansko leto obiskal na povabilo slovenskih lazaristov. Poudaril je, da so prav vsa dela, četudi navzven niso najbolj vidna in odmevna, velika pred Bogom, če so narejena z ljubeznijo. In del ljubezni je – po besedah škofa Glavana – med slovenskimi misijonarkami in misijonarji, ogromno.

Naslednja misel, ki jo je škof postavil, se je nanašala na dva slovenska misijonska velikana, ki sta izhajala ravno iz bližnjih krajev letošnjega srečanja, in sicer na Fridereka Ireneja Barago ter dr. Ignacija Knobleharja. Glede na to, da letos obeležujemo 200-letnico rojstva Ignacija Knobleharja, je bil poudarek v pridigi namenjen ravno njemu. Seveda škof ni mogel mimo dejstva, da se je Knoblehar, še ne kot 18-letni fant, za misijonstvo navdušil ravno zaradi Barage, ki je s svojo izjemno karizmo ob obisku domovine močno vplival na mnoge ter krepko pripomogel k obuditvi zavedanja o misijonski razsežnosti Cerkve v tistem času. Knobleharja, za razliko od številnih njegovih vrstnikov, pot ni vodila v Severno Ameriko, temveč v Afriko. Kmalu je postal apostolski vikar osrednje Afrike, in sicer ozemlja večjega od ozemlja današnje Evropske unije. Bil je velik človekoljub, izjemen raziskovalec toka Belega Nila, predvsem pa neumoren

borec za enakovrednost in enakopravnost ras. Škofa Glavana zato žalosti predvsem dejstvo, da je ta izjemen človek danes šel tako v pozabo in je širši javnosti skorajda nepoznan.

Pridigo je nato zaključil z besedami, da smo Slovenci, zlasti pa misijonarji, lahko izjemno ponosni, da imamo v svoji sredi take velikane.

Sveti maši je sledil blagoslov misijonske domačije v Mrzli Luži. Domačijo je ga. Marija Bukovec v oporoki zapustila Misijonskemu središču Slovenije. Vse življenje si je želela iti v misijone, a se ji želja ni nikoli uresničila. Njena velika misijonska naravnost pa se je ob koncu življenja izkazala v dobrodušni namenitvi svoje kmetije za potrebe misijonov. Glede na to, da si škof Glavan nadvse želi, da se tok slovenskih misijonarjev ne bi ustavil in bi se slovenska Cerkev še naprej izkazovala kot vesoljno in živo občestvo, srčno upamo, da bo nova misijonska domačija dala bogat doprinos pri doseganju tega cilja.

Blagoslovu je sledilo prijetno druženje z bogato pogostitvijo, nato pa je dr. Marko Frelih, kustos Slovenskega etnografskega muzeja izpostavil izjemen pomen slovenskih misijonarjev pri odpiranju slovenskega človeka svetu. Naši misijonarji so bili namreč prvi, ki so ime naše domovine ponesli v širni svet. Poudaril je tudi njihov neizmeren doprinos pri obogatitvi slovenskih muzejskih zbirk z najrazličnejšimi eksponati s celega sveta, ki so jih prinesli v domovino.

Besedo je nato prevzela njegova soproga mag. Nataša Polajnar Frelih, direktorica Muzeja krščanstva na Slovenskem v Stični. Predstavila nam je delovanje muzeja, v katerem hranijo premično sakralno kulturno dediščino in izrazila željo za sodelovanje z Misijonskim središčem Slovenije pri bodočih razstavah na temo misijonstva.

Pogovor z misijonarji

Sledil je govor g. Andreja Štera, vodje konzularne službe, na katero se s hvaležnostjo obračajo številni naši misijonarji, saj jim pri zapletih, ki nastanejo med delovanjem v tujini, dobrovoljno nudijo koristno pomoč, svetovanje in oporo. G. Šter je zato na samem začetku poudaril, da je prvenstven namen konzularne službe v tem, da pomaga, in sicer da pomaga vsem našim ljudem, ki pri svojem bivanju in delu v tujini naletijo na kakršnekoli težave. In misijonarji so po njegovih besedah največji slovenski ambasadorji. Velikokrat so namreč edini »predstavniki« slovenske države v deželah, kjer Slovenija nima vzpostavljenih diplomatskih predstavništav. Kot taki predstavljajo edino vez s temi deželami, obenem pa so tudi bogat vir koristnih informacij. Govorom je nato sledil ogled filma, ki je nastal ob obisku škofa msgr. Glavana na Madagaskarju. Kot je bilo že omenjeno, je škof lansko leto, na povabilo slovenskih lazaristov, s skupino iz Slovenije prišel na »Rdeči otok« na praznovanje 50-letnice slovenskega misijona. V tem času se je na Madagaskarju zvrstilo že

več kot 50 slovenskih misijonarjev, kar pomeni, da je ta misijon najštevilčnejši slovenski misijon do zdaj. Škof je bil ob obisku priča velike požrtvovalnosti in ljubezni misijonarjev, zlasti pa občestva, ki živi; torej občestva, kakršnega želimo ponovno obuditi pri nas doma in po celi Evropi. Srečanje se je zaključilo z ogledom rojstne hiše misijonarja Friderika Ireneja Baraga v Mali vasi, zaselku Knežje vasi, kjer nas je ga. Marjeta

Uhan lepo sprejela in predstavila njegovo življenjsko pot. Ob vsem tem lahko rečemo, da imamo Slovenci med misijonarji izredne ljudi, ki so nam lahko za velik zgled. Nanje smo lahko izjemno ponosni, saj ravno oni porajajo stereotipe o »zapečarskih« Slovincih in nas predstavljajo kot pravi kozmopolitski narod, katerega je v svet gnala velika ljubezen do oznanjevanja evangelija in širjenja Božjega kraljestva.

Luka Biščak

Blagoslov misijonske domačije

Ignacij Knoblehar (1819–1858)

Letos obhajamo dvestoletnico rojstva velikega misijonarja Ignacija Knobleharja. Predstavljamo vam življenjepis, ki nam prikaže njegovo osebnost in zagnanost. Poleg bogatega misijonskega dela je znanstveno raziskoval reko Nil in njegovo okolje.

Čas, v katerem se nahajamo, je čas pomembnih obletnic. Komaj smo lani obeleževali 150-letnico smrti misijonarja Friderika Ireneja Barage, našega najeminentnejšega misijonarja, delujočega med severnoameriškimi Indijanci, že letos praznujemo 200-letnico Knobleharjevega rojstva ter 100-letnici rojstva dveh najpomembnejših misijonarjev novejšega časa Ernesta Saksida, ki je v Braziliji naredil pravo mesto za uboge t.i. »Deško mesto« ter Jožkota Kramarja, salezijanskega brata, ki je kar 65 let misijonaril po Indiji, Mjanmaru, Filipinih in Papui Novi Gvineji. Slednji so, za razliko od Barage, širši slovenski javnosti praktično nepoznani. A vsi trije so eminence, ki bi mogli obstajati v spominu vsakega slovenskega človeka. Glede na svoj misijonarski, humanistični in v primeru Knobleharja tudi raziskovalni doprinos, jih namreč zlahka uvrščamo ob sam bok Frideriku Baragi. Zato lahko z gotovostjo rečemo, da so nezasluženo oz. po krivici prezrti.

Okrog obletnice omenjenih rojstev sovpadajo z letošnjo z razglasitvijo meseca oktobra za »izredni misijonski mesec«. Papež Frančišek namreč želi obuditi misijonsko zavest celotne Cerkve, saj ta po njegovem edina omogoča njeno rast in napredek. Med drugim želi obeležiti 100-letnico uveljavitve apostolskega pisma papeža Benedikta XV. Maximum illud iz leta 1919, v katerem so bile predstavljene za tisti čas izjemno napredne smernice delovanja misijonarjev v svetu. Papež Benedikt XV. v pismu poudarja in zapoveduje, da je samo oznanjevanje evangelija in ljubezni Jezusa Kristusa – ki se mora širiti zgolj s svetostjo življenja in dobrimi deli misijonarjev, brez kakršnihkoli prikritih primesi kolonialnih interesov – smisel in namen misijonov. Sedaj želi papež Frančišek ta misijonski duh prenesti tudi na nemisijonske dežele in celo dežele z močnimi in zakoreninjenimi cerkvenimi strukturami, za katere se »zdi«, da krščanstvo v njih cveti – skratka v naš svet. In kot bo predstavljeno v nadaljevanju, je to duh, v katerem je že deloval naš Ignacij Knoblehar.

Ignacij Knoblehar se je rodil 6. julija 1819 v Škocjanu na Dolenjskem. Prelomnico v njegovem življenju je predstavljalo srečanje z misijonarjem Friderikom Irenejem Barago leta 1837 med njegovim prvim obiskom domovine.

Baragova življenjska pot in karizma sta ga tako prevzele, da se je še sam odločil slediti njegovi poti. Leta 1839 je pričel s študijem bogoslovja v Ljubljani, leta 1843 pa je v Rimu vstopil v misijonski zavod Propagande. V duhovnika je bil posvečen leta 1845, nato je še dokončal doktorski študij iz teoloških ved.

Naslednje leto je papež Gregor XVI. ustanovil novo misijonsko področje oz. apostolski provikariat za »osrednjo Afriko«. Slednji je obsegal ozemlje podsaharske Afrike severno od ekvatorja. V sklopu novega misijona je Knoblehar leta 1848 odrinil skupaj s svojimi tovariši na jadnici iz Kaira proti Kartumu v Sudan. Nezdravo okolje je kmalu terjalo svoj davek in apostolski provikar Ryllo je podlegel bolezni, njegovo mesto pa je prevzel Knoblehar. V Kartumu je Knoblehar ustanovil prvo in glavno misijonsko postajo kot izhodišče za misijonske odprave globlje v notranjost celine. Svojo pozornost je namreč usmeril proti jugu, kjer so prebivala svobodna črnska poganška plemena, saj je bilo misijonarjenje v Egiptu in severnem Sudanu, ki je bilo neposredno pod turško oblastjo, nemogoče. Po reki Nil je potoval mimo plemen Arapov, Šilukov, Dinkov, Nuerov, Kikov, Heliabov, Čirov vse dokler ni prišel v deželo Barijcev, kjer je ustanovil drugo misijonsko postajo v vasi Gondokoro (bližina Džube – današnje prestolnice novonastale države Južni Sudan). Poleg omenjenih postaj je nekoliko severneje ustanovil še postajo Sv. križ za delovanje med ljudstvi Čir-Dinka.

Misijonsko delo pa je kljub začetnim uspehom kmalu postalo nevzdržno zaradi hujskanja arabskih trgovcev s sužnji, ki so ljudem misijonarje prikazali kot nevarne zle čarovnike. Onemogočen z vseh strani – tako s strani turško-arabskih trgovcev s sužnji kakor tudi s strani samih domačinov – in posledično zaradi pomanjkanja osnovnih

sredstev za preživetje, se je odločil, da se vrne v domovino. V domovino je prišel leta 1850, vendar se je že naslednje leto, okrepljen z znatnimi finančnimi sredstvi in v spremstvu petih slovenskih misijonarjev, odpravil nazaj v južni Sudan. Po reki Nil je plul z ladjo, ki jo je poimenoval Stella matutina oz. Jutranja zvezda. Njegovo delo je v glavnem vključevalo spreobračanje domačinov z nudenjem pastoralne oskrbe, zelo pa si je tudi prizadeval za odpravo suženjstva. Turški in arabski trgovci so namreč neusmiljeno zaslužnjevali domače prebivalstvo. Zaradi tega je bil Knoblehar izjemno spoštovan in glas o njem se je razlegal daleč naokoli. Od Kartuma na severu pa vse do današnje Ugande na jugu praktično ni bilo človeka, ki ne bi slišal za slavnega Knobleharja. Poznan je bil pod imenom Abuna Soliman, kar pomeni Naš oče Salomon, saj je veljal za zelo učenega, modrega in dobrega moža.

Zaradi nezdravega podnebja in mrzlice, za katero takrat še niso imeli učinkovitega zdravila, so misijonarji naglo umirali. Kinina namreč še niso poznali. Izmed 24 misijonarjev, ki so v letih 1851–58 prišli v Sudan, jih je umrlo 17. Naposled je zbolel še sam Knoblehar. Z namenom, da bi se pozdravil, se je odpravil v domovino, a je na poti domov v Neaplju 13. aprila 1858 podlegel bolezni.

Knoblehar je širši svetovni javnosti verjetno bolj kot misijonar poznan kot raziskovalec, saj je z namenom, da bi odkril izvore Belega Nila – v tistem času je bila želja po razrešitvi uganke glede izvirov Nila plod prizadevanj številnih evropskih raziskovalcev – kot prvi beli človek maja 1854

prišel do otoka Lumutat (skoraj do tretje stopinje severne zemljepisne širine) v današnji Ugandi. Več let za njim noben beli človek ni uspel prodreti globlje v notranjost. Proučeval je hidrološke razmere Belega Nila, prav tako je vodil obširna meteorološka opazovanja in vse to skrbno zapisoval v svoj dnevnik. Napisal je slovar za jezik Barovcev, ljudstva, med katerim je največ deloval. Zbiral je tudi etnološke predmete, ki so mu jih darovali prebivalci ob Nilu. Knobleharjevo etnografsko zbirko približno 230 predmetov danes hranijo v Slovenskem etnografskem muzeju in predstavlja najstarejšo afriško zbirko v Sloveniji ter eno izmed najstarejših v Evropi.

Po smrti je vse dnevnike in zapiske zapustil rimski Propagandi, a do danes še nihče ni resneje pregledal in objavil te dragocene zapuščine. Marsikaj je tudi izgubljenega, oz. razpršenega po Evropi, saj so njegove zapiske po njegovi smrti razgrabili številni ambiciozni evropski raziskovalci.

Zagotovo bi podrobnejši pregled Knobleharjeve zapuščine močno osvetlil pogled na njegovo misijonarsko in raziskovalno prizadevanje. S tem bi si tudi utrdil zaslužen prepoznavnost v slovenski javnosti, ki na Knobleharja res ne more gledati drugače kot z velikim ponosom.

Srčno tudi upamo, da se bodo uresničile besede novomeškega škofa msgr. Andreja Glavana, izrečene med sveto mašo na Zaplazu ob letošnjem srečanju misijonarju in bo Knoblehar kmalu dosegel čast oltarja.

Vir: <https://www.slovenska-biografija.si/oseba/sbi279502/>

Srečanje članov misijonske molitvene zveze

... v župnijski cerkvi Sv. Martina v Kamnici

V nedeljskem popoldnevu smo se kljub močnemu naliivu molivci Misijonske molitvene zveze zbrali v župnijski cerkvi Sv. Martina v Kamnici. Najprej je potekala molitvena ura, ki jo je vodil domači župnik Jožef Povh ob asistenci bogoslovca Klemna. Ob lepem sodelovanju vernikov je ob častitljivih skrivnostih rožnega venca navezoval misel na sv. Mater Terezijo, člane MMZ, pomen molitve za današnji čas in prošnjo za nove misijonske poklice. Molitvena ura je potekala pred Najsvetejšim.

Ob sveti maši pa smo se pri najsvetejši daritvi zbrali salezijanec Janez Potočnik, župnik in bivši misijonar Tone Pačnik, upokojeni župnik iz Kamnice Stane, domači župnik Jožef Povh, misijonar Janez Mujdrica iz Zambije in voditelj MMZ Jožef Lipovšek. Med verniki sta bila še bivši misijonar župnik Jože Šömen in zlatomašnik Tone Štekl. Na koru je prepeval cerkveni pevski zbor. Misel po evangeliju nam je namenil misijonar Janez, ki je poudaril pomen temeljnih življenjskih vprašanj: kdo smo, od kod prihajamo, kam smo namenjeni ... Ustavil se je ob pomenu religije, ki jo v Zambiji tudi sam poučuje. Duhovito je uporabil

prisposodbo »orla«, ki predstavlja Boga, mi pa smo kot verniki njegovi »orleki«. Ob koncu maše se je vsem zahvalil še voditelj MMZ Jožef Lipovšek, misijonarju Janezu Mujdrici pa čestital za 45 let dela v misijonih in 70 let življenja. V prijetnem razpoloženju je sledila pogostitev, ki so jo pripravili marljivi verniki domače župnije. Bilo je res sonce sreče v naših srcih, katerega je misijonar poudaril še z lepo mislijo – gvira mali poyo – zagrabi življenje takšno, kot je!

Jožef Lipovšek, voditelj MMZ

... v Škocjanu na Dolenjskem

Ob 200. obletnici rojstva velikega slovenskega misijonarja Ignacija Knobleharja smo se člani Misijonske molitvene zveze zbrali na srečanju v njegovi domači župniji v Škocjanu. Ob 15h je bila pred Najsvetejšim molitev za naše slovenske misijonarje, za Cerkev po vsem svetu, da bi se evangelij širil do skrajnih mej sveta, nato pa smo skupaj zmolili misijonski rožni venec. Ob 16h je sledila sveta maša, ki jo je vodil misijonar p. Janez Mihelčič. Ob oltarju so se mu pridružili ravnatelj Misijonskega središča g. Matjaž Križnar, škofijska animatorja za ljubljansko in novomeško škofijo, g. dekan in drugi duhovniki. Misijonar nas je ob Božji besedi spodbudil in nagovoril o pomenu molitve, zlasti molitve za misijone. Po koncu svete maše se je domači župnik g. Tone Dular zahvalil, da se je to srečanje zgodilo v njihovi župniji in nas vse lepo povabil na agape v veroučno učilnico. Zagotovo je velika želja, da se Misijonska molitvena zveza, ki je žal v novomeški škofiji še zelo slabo poznana, čimprej razširi med vernike v škofiji, da bo vsako leto na naših srečanjih čim več nas, ki svoj čas in molitve namenjamo za naše misijonarje.

Matej Gnidovec

... v Črnem vrhu nad Idrijo

V nedeljo, 28. julija, je bilo v Črnem Vrhu nad Idrijo srečanje molivcev Misijonske molitvene zveze koprške škofije. Z molitveno uro za misijone smo molivci z branjem,

petjem in molitvijo svetlega dela rožnega venca povezali misli o misijonarjih in njihovem delu.

Ob 16. uri je sveto mašo, ob somaševanju dveh duhovnikov in misijonarja, daroval škof Metod Pirih, ki je pri slovenski škofovski konferenci odgovoren za misijone. V kratkem in vsebinsko pomembnem nagovoru po evangeliju je pohvalil delo misijonarjev in poudaril, kako pomembna je zanje naša pomoč. Pa ne le materialna, ampak tudi duhovna. Kot je ljudem potreben medsebojni pogovor, je potreben tudi pogovor ljudi z Bogom in to je molitev. Njen pomen je še toliko večji, če je ta molitev redna. Obred je obogatilo lepo petje domačega pevskega zbora.

Z nami sta bila tudi misijonarka s. Vesna Hiti in misijonar Janko Kosmač. Po blagoslovu je z njima vodil pogovor gospod Niko Štrancar. Sestra Vesna Hiti je povedala, da je bila 21 let v Burundiju, kjer je oskrbovala bolnike in starejše. Sedaj pa v Ruandi skrbi za 52 otrok s posebnimi potrebami, za katere pravi, da so lučke, ki ji lepšajo življenje. Svoje bogato delovanje v misijonih je opisal tudi Janko Kosmač, ki je bil 13 let na Madagaskarju in 25 let na Slonokoščeni obali. Zaradi bolezni se je moral vrniti v Slovenijo, kjer sedaj okreva.

Po pogovoru je domači župnik Izток Mozetič vse prisotne povabil v župnišče na prijetno druženje ob dobrotah, ki so jih pripravile pridne gospodinje. Vsi pa smo prejeli podobico z razlago načina molitve rožnega venca v Misijonski molitveni zvezi.

Zinka Vadnjal

jubilanti – čestitamo

45 letnica življenja
S. Metka Kastelic, salezijanka, rojena 12. oktobra 1974 v Ljubljani. V misijone v Brazilijo je odšla 18. novembra 2014.

45 let dela v misijonih
S. Mojca Karničnik, misijonarka Jezusa Kristusa, rojena 3. decembra 1941 v Dravogradu. V misijone je odšla septembra leta 1941. Deluje v DR Kongo.

35 let dela v misijonih
s. Marjeta Zanjko, salezijanka, rojena 1. oktobra 1950 v Razkrižju. V misijone je odšla 14. oktobra leta 1984. Deluje na Madagaskarju.

TRIKRALJEVSKA AKCIJA | župnije: Komenda, Kranjska Gora, Olimje, Šmarjeta | **ADVENTNA AKCIJA** | župnije: Artiče, Dobova, Komenda, Kranjska Gora, Radenci, Rateče Planica, Šmarjeta, Trzin | posamezniki: Kopriiva Silvester, Podgrajšek Marcel | **MIVA** | posamezniki: Beniger Blaž, Bohanec Janez, Buhvald Amalija, Bunič Bernarda, Čemažar Peter, Čepon Neža, Čevka Janez, Čufar Katarina, Demšar Judita, Družba Hčera Kršćanske ljubezni, Duhovnja Voglje, Duval Vesna, Falle Marko, Francišćanski samostan Brezje, Globokar Mojca Tilen, Gostiša Janez, Govekar Damjana, Greif Boris, Habinc Jožef, Homar Monika, Hrovat Olga in Franjo, Humar Romana, Iskra Jože, Jeler Anton, Jemec Anton, Jermol Ana, Jeromen Kavčič Marija, Jeromen Peressutti Ana, Kapucinski samostan Krško, Klemenc Monika, Ključevšek Tatjana, Kolander Tadeja, Kopriiva Silvester, Koprivec Boštjan, Košir Melita, Kotar Cvetka Terezija, Kovač Milica, Krečič Martin, Krečič Slavica, Kržišnik Eva, Kržišnik Franci, Kušar Ana, Kušar Gal, Lavrenčič Mitja, Leskovec Tomaž, Logar Edo, Magajna Bogdan, Majer Ivica, Marolt Marko, Matzele Boštjan, Maznik Tadeja, Menart Tomaž, Merše Franjo, Merše Klara, Mezeg Natalija, N.N., Okorn Helena, Pečarič Karmen, Pipan Pavla, Podvinski Zvone, Potrebujšek Estera in Tomaž, Praček Tatjana, Primos D.O.O., Pšeničnik Marjana, Rahne Ana, Rihtar Andrej, Saksida Blaž, Samostan Lazaristov Miren, Sečnik Transport d.o.o., Sever Alojz, Sodja Slavka, Srebot Polonca in Janez, Strgar Jernej, Strgar Olga, Strmčnik Lidija, Strnad Alenka, Šavli Klemen, Škvorc Marjan, Trošt Peter, Trunkelj Franc, Udir Jože, Valenčič Ana, Vanovšek Sara, Volavšek Marta, Vrčon Tomaž | župnije: Ajdovec, Ajdovščina, Apače, Batuje, Begunje na Gorenjskem, Begunje pri Cerkljici, Bertoki, Bilje, Bočna, Bogojina, Bohinjska Bela, Brdo, Brusnice, Bukovica, Cerklje na Gorenjskem, Cerklje ob Krki, Cezanjec, Col, Čatež ob Savi, Črna na Koroškem, Črneče, Črniče, Dob, Dobrnič, Dobrova, Dolenja vas, Dolnji Logatec, Dovje, Draga, Fram, Frankolovo, Godovič, Gora pri Sodražici, Goriče, Gorje, Gornja Radgona, Gornja Sveta Kungota, Gornji Logatec, Hajdina, Hinje, Hotedrščica, Ihan, Jezersko, Kamnica, Kamnje, Kobilje, Kokrica, Kostanjevica na Krasu, Kovor, Kranjska Gora, Krško, Laporje, Leskovača, Libeliče, Ljubljana - Sv. Trojica, Ljubljana-Črnuče, Ljubljana-Trnovo, Loka pri Zidanem Mostu, Loški Potok, Lovrenc na Pohorju, Lučine, Maribor - Brezje, Maribor - Pobrežje, Maribor - Sv. Janez Krstnik, Maribor - Sv. Jožef, Marija Snežna, Marija Širje, Martjanci, Mežica, Mokronog, Nevlje, Notranje Gorice, Nova Cerkev, Nova Gorica - Kapela, Nova Gorica - Kr. Odrašenik,

Nova Oselica, Novo Mesto - Sv. Janez, Olimje, Opatje Selo, Ormož, Otlica, Ovsice, Pertoča, Petrovče, Podčetrtek, Podkraj, Polica, Polje ob Sotli, Ponikva, Portorož, Povir, Predoslje, Prevalje, Primskovo na Dolenjskem, Ptuj-Sv. Peter in Pavel, Radlje ob Dravi, Rateče Planica, Razbor pod Lisco, Reteče, Ribno, Rob, Rogaška Slatina, Rovte, Ruše, Sela pri Kamniku, Selnica ob Dravi, Sežana, Skomarje, Slivnica pri Mariboru, Smlednik, Spodnja Sv. Kungota, Središče ob Dravi, Stara Loka, Stara Oselica, Stolna župnija Novo Mesto, Stopiče, Struge, Sv. Andraž v Slov. Goricih, Sv. Anton v Slov. Goricih, Sv. Bolfenk v Slov. Goricih, Sv. Danijel nad Prevaljami, Sv. Duh na Ostrem Vrh, Sv. Florijan v Doliču, Sv. Jurij v Slov. Goricih, Sv. Križ - Gabrovka, Sv. Križ nad Mariborom, Sv. Kunigunda na Pohorju, Sv. Lenart nad Laškim, Sv. Marko nižje Ptuj, Sv. Martin na Pohorju, Sv. Miklavž ob Dravi, Sv. Peter na Kronske Gori, Sv. Rupert nad Laškim, Sv. Tomaž, Sv. Trojica v Slov. Goricih, Sv. Venčesl, Sv. Vid nad Valdekom, Svetina, Šempeter v Savinjski dolini, Šentviška Gora, Škocjan pri Turjaku, Šmarca-Duplica, Šmarje pri Kopru, Šmartno ob Dreti, Šmartno ob Paki, Šmartno pri Litiji, Šmartno pri Sloveni Gradcu, Šmartno v Tuhinju, Špitalič, Št. Janž pri Dravogradu, Šturje, Tinje, Tomišelj, Trstenik, Tržišć-Bistrica, Turjak, Vače, Velike Lašće, Vitanje, Vrhpolje, Vuzenica, Zavratec, Zlato Polje, Žiče, Žusem, Žuzemberk | **SKLAD ZA MISIJONE** | župnija Sočerga | posamezniki: Ambrožič Lucija, Blažič Mihael, Bunderla Lidija, Demšar Mihael, Eržen Marija, Gnidovec Matej, Greif Boris, Grošelj Jurač Marjana, Iršič Andrej, Karmina, Kebe Janez, Koprivnikar Jožica, Koren Leopold, Kotnik Ambrož, Kovšca Tončka, Kozjek Marija, Kozole Cvetka, Linasi Albina, Ljumanj d.o.o., Magdič Olga, Mernik Zinka, Merše Franjo, Mikulin Olga, Morelj Darja, N.N., Novak Zlatko, Oražem Ciril, Osredkar Fani, Paškič Ilija, Paulus Magda, Pirc Dragica, Rastresen Marija, Rott Cindro Barbara, Saksida Blaž, Sirk Saksida Marija, Slokar Darja, Snoj Irena, Sovič Alenka, Srebrnjak Andreja, Strajnar Ana, Štolcar Kolja, Vicman Alojz, Družina Vrtačnik, Zidar Ana, Zidar Tončka, Zorenč Davorina | **SKLAD ZA LAČNE** | župniji: Kromberk, otroci župnije Ivančna Gorica | posamezniki: Kržišnik Franci, Kuhar Kristjan, Linguaduct d.o.o., Medvešek Viljem, Mijatović Avgustin, Petek Marko, Ravšelj Meta, Sabolič Goran, Šiško Stanislav, Štampar Robert, Tapajner Veronika | **ZA SOCIALNO ZAVAROVANJE MISIJONARJEV** | Presetnik Vera | **ZA GOBAVCE** | posamezniki: Klun Čakš Nina, Sabolič Goran | **SKLAD ZA MADAGASKAR** | posamezniki: Čebokelj, Hozjan Matej, Mavrek Renata, Remic Primož | **SKLAD ZA AFRIKO** | Osolin Primož

| **ZA ŠOLANJE BOGOSLOVCEV** | posamezniki: Kosar Doris, Pavlič Renata | **ZA RUANDO IN BURUNDI** | Pavlič Renata | **VODNJAKI - ZAMBIA** | župnija Maribor - Sv. Magdalena, župnijska Karitas Šempeter | posamezniki: Abram Marko, Adam Karel, Anžlovar Terezija, Arhar Anže, Arzenšek Mavrel Maja, Batič Lucija, Bertok Alenka, Bohinec Marija Mojca, Bricej Franc, Ck Instalacije in Inženiring, Čarman Marija, Fajdiga Joško, Gašperšič Nataša, Gerdej Dominik, Geržina Katarina, Gostinčar Izidor, Hladnik Karin, Horzelenberg Fran, Hrovat Olga in Franjo, Jagodic Marta, Jakše Erna, Kocjančič Herman, Koprivec Boštjan, Kralj Danijela, Krušič Jože, Kržišnik Eva, Lavtar Vanda, Lorber Mitja, Lovše Anica, Mihelak Mojca, Mur Mateja, N.N., Novljan Boža, Novljan Janez, Oven Luka, Peršin Andrej, Piriš Marija, Pirš Barbara, Porenta Tomaž, Pucelj Ana Marija, Rahne Ana, Razpotnik Bernard, Razpotnik Matej, Rode Boštjan, Rogelj Franc, Rojec Jože, Selan Jožica, Snoj Pavel, Sodja Slavka, Strgar Olga, Strnad Alenka, Šifrer Marija, Štrubelj Luka, Šubelj Damjanca, Tolminka D.O.O., Tršinar Irena, Uranič Janez, N.N., Vindiš Dominika, Zupan Gril Marjeta | **ZA MAŠNE INTENCije** | župniji: Gornja Radgona, Komenda | posamezniki: Koprivec Boštjan, Šinkovec Alojzij, Šolske Sestre De Notre Dame, Švarc Uroš | **ZA MISIJONSKO DOMAČIJO** | Ficko Gregor | **DISPANZER MATANGA** | posamezniki: N.N., Kržišnik Eva, N.N., Kresnik Robert, Podobnik Jožica, Stambuk Igor | **CIKLON IDAI - MOZAMBIK** | posamezniki: Črtanec Alenka Lučka, Kocjančič Herman, Kotnik Ambrož, Kozinc Drago, Kržišnik Eva, N.N., Ojsteršek Lidija, Pavlakovič Stanislav, Pečarič Karmen, Piriš Marija, Rojec Jože, N.N., Šifrer Marija, Tibaut Dominika, Tolminka D.O.O., Zakrajšek Boris | **ZA BEGUNCE** | Doles Miha | **MISIJO AMPITAFI** | posamezniki: Cablex-M d.o.o., Energija Rm d.o.o., Klemenc Jošt, Koroška Kašča d.o.o., Literis agencija za novinarstvo, Medis d.o.o., Mlinar Visus d.o.o., N.N. Stomatostetika Kulis d.o.o., Šišernik Branislav, Vertikala-X d.o.o. | **JOŽE ADAMIČ** | posamezniki: Burger Alenka, Katoliška Mladina | **S. VIDA GERKMAN** | posamezniki: N.N., Sitar Antonija | **S. VESNA HITI** | posamezniki: Lajavec Janja, Martinčič Angela, Oražem Ciril, Vrtačnik - Družina | **STONE KERIN** | posamezniki: Čemažar Peter, Katoliška mladina, Kežman Aleš, Kocjan Avgusta, Marolt Franc, N.N., Sušteršič Ivana, Tonin Jožica, Vogrinčič Vera | **STONE OVATAR** | Šifrer Marija | **P. VLADIMIR KOS** | Muller Marija | **JANKO KOSMAČ** | Muller Marija | **JANEZ KRMELJ** | župnija Škofja Loka-Suha | posamezniki: Bolta Marko, Katoliška mladina, Kolander Tadeja, Pirc Dragica, Sušnik Janez, Sušnik Kolbezen Barbara, Vrabec Marko,

Zgubič Evgen | **MATEVŽ STRAJNAR** | Katoliška Mladina | **S. ANDREJA GODNIČ** | župnija Železniki | posamezniki: B&B d.o.o., Fajdiga Joško, Pirc Dragica, dr. Štuhec Ivan | **DANILO LISJAK** | posamezniki: Albreht Ivan, Bonuti Hajdinjak Kamila, Krevelj Branko, N.N., Sušnik Janez, župniji: Gornja Radgona, Komenda | **TOMAŽ MAVRIČ** | Malalan Nika | **IVAN BAJEC** | Sosič Petra | **P. JANEZ MIHELČIČ** | Hribar Jankovič Mirjana | **S. ZVONKA MIKEC** | posamezniki: Hrovat Olga in Franjo, Murn, Ramovš Vera | **MISIJO NARKE MATERE TEREZije** | Kranjc Rafael | **S. TADEJA MOZETIČ** | Bonuti Hajdinjak Kamila | **JANEZ MESEC** | posamezniki: Katoliška mladina, Lorber Mitja, Pavlakovič Stanislav, Šimnic Apolonija, Tekavec Marija | **PETER OPEKA** | posamezniki: Bole Lilijana, Bolta Marko, Donša Terezija, Katoliška mladina, Gostiša Ladislav, Ješovnik Simona, Kham Alenka, Kmet Saša, Kokotec Alojzija, Korošec Bernarda, Kunc Vinko, Mernik Zinka, Mežnar Klavdija, Milavec Jakob in Bruna, N.N., Ojstrež Andrej, Remše Matija, Rus Valerija, Saksida Bogdan, Sušnik Janez, Šef Manja in Tone, Šegula Zdenka, Štemberger Ida, Tavčar Jože, Zgonc Marija | **S. JOŽICA STERLE** | Ušaj Robert | **P. MARTIN KMETEC** | Pisk Tomaž | **S. MARJETA ZANJKOVIČ** | posamezniki: Donša Terezija, Senica Mojca, Skandali Dragan, Zadravec Roman | **GRM ANTON** | župnija Dobrepolje-Videm | posamezniki: Rovšek Andrej, Strajnar Ana | **S. BOGDANA KAVČIČ** | posamezniki: Albreht Ivan, Brezovnik Milan, Demšar Vida, Kavčič Irena, Kotnik Ambrož, N.N., Oražem Ciril, Strajnar Ana, Udir Jože | **S. VERONIKA NOS** | Strajnar Ana | **S. TEREZija PAVLIČ** | Strajnar Ana | **P. LOJZE PODGRAJŠEK** | posamezniki: Povh Jože, Strajnar Ana | **S. BARBARA ČUK** | posamezniki: Strajnar Ana, Strnad Alenka | **S. ANICA STARMAN** | posamezniki: N.N., Strajnar Jurij | **S. ZORA ŠKERLJ** | Strajnar Ana | **S. SNEŽNA VEČKO** | posamezniki: Petrovič Staša, Stanonik Marija | **P. JANEZ MUJDRICA** | Medžupnijska Karitas Trnje | **S. ANA SLIVKA** | posamezniki: Gerdej Dominik, N.N., Strnad Alenka | **S. BARBARA PETERLIN** | posamezniki: Jenič Dušan, Kunc Vinko, Lajavec Janja, Mežan Olga, Pšeničnik Marjana | **S. ANICA VLAŠIČ** | Jenič Dušan | **STANE KERIN** | župniji: Dole pri Litiji, Mirna, Polica, Šmarje-Sap | posamezniki: Karmina, nadškof mšgr. mag. Alojz Uran, Primc Ivan, Ramovš Jože, Roudi Aleks | **S. URŠA MARINČIČ** | župnija Pertoča | posamezniki: Jagodic Leon, N.N., Sušnik Kolbezen Barbara | **S. MOJCA KARNIČNIK** | Jenič Dušan | **MISIJO CRIPAM** | Muller Horvatič Ingrid | **MARIJINE SESTRE-KIJEV** | posamezniki: Bernik Rudi, Platiša Ivan | **DOMINIK POLONA** | posamezniki: Sedej Andreja, Sitar Antonija

Izredni misijonski mesec

oktober 2019

Oktober
2019

Letošnji mesec oktober je papež
Frančišek razglasil za izredni
misijonski mesec. Geslo meseca
se glasi »Kršćeni in poslani«.
To bo lepa priložnost za poživitev
misijonske razsežnosti slehernega
pastoralnega dela.

sreda, 14. avgust

VSESLOVENSKO MISIJSKO PEŠ ROMANJE

Odhod izpred cerkve sv. Mohorja in Fortunata v Grobljah pri Domžalah (ob 6:30) do cerkve Marije Zvezde v Novi Štifti pri Gornjem Gradu (cca 6h hoje).

Z romanjem bomo obeležili 100-letnico prihoda misijonarja škofa dr. Janeza Frančiška Gnidovca CM (prvega ravnatelja Škofovih zavodov) v Groblje ter 80-letnico njegove smrti.

sobota, 28. september

OTVORITEV »IZREDNEGA MISIJSKEGA MESECA OKTOBRA 2019« NA VIŠARJAH s sv. mašo ob 10. uri, po maši sledi predavanje dr. Janeza Juhanta.

nedelja, 6. oktober

SREČANJE Z MISIJONARJEM DANILOM LISJAKOM V ŠKOCJANU NA DOLENJSKEM ob 15. uri

sobota, 12. oktober

MISIJSKI SIMPOZIJ v prostorih ZAVODA SV. STANISLAVA V ŠENTVIDU PRI LJUBLJANI

od 9. - 13. ure

Več o programu na www.missio.si

sreda, 16. oktober

MISIJSKO OBARVANA ŠTUDENTSKA

SV. MAŠA v Cerкви Marijinega oznanjenja na Tromostovju v Ljubljani ob 19. uri

nedelja, 20. oktober

OSREDNJA SLOVESNOST PRAZNOVANJA MISIJSKE NEDELJE 2019 V ŽUPNIJI MURSKA SOBOTA s pričetkom ob 16. uri

julij 2019 – marec 2020

POTUJOČA MISIJSKA RAZSTAVA

- julij-avgust: škofija Murska Sobota (Veržej - Zavod Marianum Veržej)
- september: škofija Koper (Koper – cerkev sv. Bassa)
- oktober: nadškofija Ljubljana (Ljubljana - Zavod sv. Stanislava Šentvid)
- november: škofija Novo mesto (Novo mesto - Zavod Friderik Irenej Baraga)
- december: nadškofija Ljubljana (Ljubljana - galerija Družine)
- januar: škofija Celje (Celje – Dom sv. Jožef)
- februar: škofija Koper (Ajdoščina, župnija Šturje)
- marec: nadškofija Maribor (župnija Sv. Peter pri Mariboru)

V duhu pogumnih, zavzetih in navzven odprtih kristjanov vas lepo vabimo, da se, kolikor je le v vaši moči, udeležite predvidenih dogodkov. Z vašo pomočjo želimo v spečih kristjanih, kakor tudi pri vseh ljudeh dobre volje, prebuditi žar poguma, samozavesti in zavzetega krščanskega in družbenega življenja.